

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΩΝ συγχαίρει τον κύριο Κωνσταντίνο Τσιάρα, Υπουργό Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, για την σύντομη παράταση της αναστολής της εφαρμογής των διατάξεων περί «υποχρεωτικής» Διαμεσολάβησης του άρθρου 182 του Νόμου 4512/2018, εκφράζοντας έτσι την βούληση του να εξομαλυνθούν οι συνθήκες εφαρμογής του Νόμου αυτού και να σταματήσουν οι αντεγκλήσεις και οι έριδες περίξ αυτού, οι οποίες μόνο επιζήμιες μπορούν να αποβούν για τον θεσμό της Διαμεσολάβησης στο σύνολο του.

Από την διατύπωση της σχετικής τροπολογίας του Υπουργείου Δικαιοσύνης στο Σχέδιο Νόμου του Υπουργείου Περιβάλλοντος και Ενέργειας για την «Λήψη μέτρων για την αντιμετώπιση άμεσων κινδύνων και αναγκών στις περιοχές της Περιφερειακής Ενότητας Ανατολικής Αττικής», προκύπτει απερίφραστα ότι πρόθεση του κυρίου Υπουργού Δικαιοσύνης είναι να διατηρηθούν οι διατάξεις περί υποχρεωτικής Διαμεσολάβησης, με αλλαγές μόνο σχετικά με τις κατηγορίες των υπαγομένων στην υποχρεωτική Διαμεσολάβηση διαφορών.

Γενικότερη, πρόθεση του Υπουργείου Δικαιοσύνης φαίνεται ότι είναι να περαιωθεί η επεξεργασία ενός ολοκληρωμένου νομοθετικού πλαισίου για την Διαμεσολάβηση, λαμβανομένης υπόψη της με αριθμό 34/2018 απόφασης της **Διοικητικής Ολομέλειας του Αρείου Πάγου**.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΩΝ δηλώνει εκ νέου ότι είναι απόλυτα διατεθειμένη να φανεί αρωγός στα ανωτέρω, προτείνοντας λύσεις σε θέματα ουσιαστικά, τα οποία είτε χρειάζεται να περιληφθούν

στον Νόμο 4512/2018, είτε περιλαμβάνονται ήδη σε αυτόν, αλλά χρειάζονται βελτίωση.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΩΝ έχει ήδη διατυπώσει σχετικές προτάσεις της σε Υπομνήματα, που έχει υποβάλει κατά καιρούς στο Υπουργείο Δικαιοσύνης, με πιο πρόσφατο εκείνο που υπέβαλε στην Ομάδα Εργασίας, η οποία είχε συσταθεί για την ενίσχυση –μεταξύ άλλων– του Θεσμού της Διαμεσολάβησης, δράττεται δε της ευκαιρίας να υπενθυμίσει ότι:

1. Η « υποχρεωτικότητα» του Νόμου 4512/2018, δεν θίγει με κανέναν τρόπο τον εκούσιο χαρακτήρα της Διαμεσολάβησης διότι συνίσταται σε απλή υποχρέωση των μερών να παραστούν κατά την πρώτη συνάντηση Διαμεσολάβησης διατηρώντας αναλλοίωτο το δικαίωμα να αποχωρήσουν όποτε θέλουν, ακόμη και από αυτήν την πρώτη συνεδρίαση, χωρίς να χρειάζεται καν να αιτιολογήσουν την αποχώρησή τους, ενώ θεωρείται ότι και τότε έχει τηρηθεί η υποχρέωση «υποχρεωτικής» υπαγωγής σε Διαμεσολάβηση.

2. Όπως δόκιμα υποστήριξαν και απέδειξαν, είτε στα πλαίσια Υπομνημάτων που κατέθεσαν είτε προφορικά, οι κ.κ. Αρεοπαγίτες, που δυστυχώς μειοψήφησαν, κατά την περί της συνταγματικότητας των διατάξεων του άρθρου 182 του Νόμου 4512/2018 συνεδρίαση της Διοικητικής Ολομέλειας, κατά την οποία αντηλλάγησαν απόψεις και εκδόθηκε η με αριθμό 34/2018 Γνωμοδότηση, η «υποχρεωτικότητα», που προβλέπεται από τις εν λόγω διατάξεις δεν δημιουργεί υποχρέωση επίλυσης της διαφοράς με Διαμεσολάβηση, αλλά υποχρέωση προσπάθειας επίλυσης της διαφοράς με Διαμεσολάβηση, συνάδουσα προς την Νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προς την Ενωσιακή Νομοθεσία και δη προς τις διατάξεις της Οδηγίας 2008/52, προς τις διατάξεις του άρθρου 20 παρ. 1 του Συντάγματος, του άρθρου 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ και του 47 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Αντιθέτως, οι κ.κ. Αρεοπαγίτες, που πλειοψηφήσαν –μόνο 4 περισσότεροι από εκείνους, που μειοψήφησαν– εστίασαν σχεδόν αποκλειστικά στο κόστος της διαδικασίας σε περίπτωση υποχρεωτικότητας, με την εντεύθεν επιβάρυνση των ενδιαφερομένων, επιχείρημα, που –εις επίμετρο όλων– βασίζεται σε λανθασμένο υπολογισμό του εν λόγω κόστους.

3. Στην Ιταλία, πριν από την έκδοση της με αριθμό 28/2010 Νομοθετικής Πράξης, η οποία προέβλεπε υποχρεωτική Διαμεσολάβηση σε ορισμένες υποθέσεις Αστικού και Εμπορικού Δικαίου, δεν υπήρχαν σχεδόν καθόλου αστικές και εμπορικές διαμεσολαβήσεις, παρόλο που η Ιταλική Νομοθεσία ήταν ευνοϊκά διακείμενη προς την Διαμεσολάβηση.

Μετά την Νομοθετική Πράξη και παρά το γεγονός ότι μεγάλο ποσοστό των Ιταλών Δικηγόρων ήταν αντίθετοι προς τις διατάξεις της περί υποχρεωτικότητας και μάλιστα «κατέβηκαν» σε πορείες διαμαρτυρίας, περισσότερες από 100.000 υποθέσεις σε ετήσια βάση υποβλήθηκαν σε Διαμεσολάβηση, εκ των οποίων 20% περίπου χωρίς να υπάρχει υποχρέωση εκ του Νόμου προς υποχρεωτική προσφυγή σε διαδικασία Διαμεσολάβησης.

Όταν, τον Οκτώβριο του 2012, το Ιταλικό Συνταγματικό Δικαστήριο έκρινε αντισυνταγματική την πιο πάνω αναφερόμενη Νομοθετική Πράξη 28/2012 **για τυπικούς αποκλειστικά λόγους (είχε εκδοθεί χωρίς εξουσιοδότηση του Ιταλικού Κοινοβούλιο να εισάγει υποχρεωτική Διαμεσολάβηση)**, χωρίς να εκφράσει γνώμη επί της ουσίας του θέματος της υποχρεωτικής Διαμεσολάβησης το ποσοστό των διαμεσολαβήσεων έπεσε δραματικά στο ένα δέκατο (από 100.000 σε 10.000).

Με τον Νόμο 69/2013, ο Ιταλός Νομοθέτης επανεισήγαγε **για δοκιμαστικό χρονικό διάστημα 4 ετών, την υποχρέωση παράστασης σε μια εναρκτήρια συνάντηση διαμεσολάβησης σε κάποιες κατηγορίες υποθέσεων.**

Μετά την δοκιμαστική περίοδο των τεσσάρων ετών, τόσο στατιστικά, όσο και από την αποδοχή πλέον τόσο των δικηγόρων, των δικαστών, των διαμεσολαβητών, των εκπροσώπων του Ιταλικού Υπουργείου Δικαιοσύνης, έχει αποδειχθεί ότι το μοντέλο της Υποχρεωτικής Εναρκτήριας Συνάντησης Διαμεσολάβησης έχει επιτύχει πλήρως, με

αποτέλεσμα η Ιταλία να αντιμετωπίζει την επέκταση του και σε άλλες κατηγορίες υποθέσεων.

*

* *

Μήπως το δοκιμασμένο ιταλικό μοντέλο θα έπρεπε να εμπνεύσει και τους Έλληνες βασικούς εταίρους της Διαμεσολάβησης, παροτρύνοντας τους να αποδεχθούν την Υποχρεωτική Εναρκτήρια Συνάντηση Διαμεσολάβησης και να εγκαταλείψουν κοντόφθαλμες αδικαιολόγητες αντιθέσεις τους προς αυτήν, τόσο αδικαιολόγητες ώστε να μην γίνεται αντιληπτός ο πραγματικός λόγος των προσπαθειών καταποντισμού του τόσο εποικοδομητικού αυτού θεσμού της Διαμεσολάβησης;

Αθήνα 11 Σεπτεμβρίου 2019

Για την ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΩΝ

Κατερίνα Κωτσάκη
Πρόεδρος